

Bijlage 2. Bevindingen inlenersaansprakelijkheid naar aanleiding van de landelijke actie

De landelijke actie inlenersaansprakelijkheid heeft het ervaringsfeit bevestigd dat de bestrijding van fraude en illegaliteit in de uitzendbranche door middel van het aansprakelijk stellen van de inleners een proces is dat in tijd en menskracht een substantieel beslag legt op de beschikbare handhavingscapaciteit. Voor een deel kan dat worden toegeschreven aan het vervolgtraject na de verzending van een beschikking. Ook bij de fiscale adviseurs is de aandacht voor inlenersaansprakelijkheid toegenomen. Dit blijkt uit het grote aantal bezwaarschriften tegen aansprakelijkstellingen (ongeveer 50% van de aansprakelijkgestelden komt in bezwaar), de vraag naar uitgebreide en gedetailleerde informatie met betrekking tot alle mogelijke elementen van de aansprakelijkstelling en de inhoudelijke kwaliteit van de bezwaarschriften. De praktijk leert dat aansprakelijkgestelden daarbij een redelijke maatvoering soms uit het oog verliezen. Het belang van bijvoorbeeld het toetsen van de juistheid van de onderliggende aanslag(en) waarvoor aansprakelijk is gesteld, lijkt dan te worden overvleugeld door het willen strooien van zand in de machine. Een ander knelpunt is dat bedrijven een beroep doen op het ontbreken van een uitdrukkelijke wettelijke bevoegdheid van de ontvanger om vragen te stellen in verband met een nog uit te brengen aansprakelijkstelling. De ontvanger vergaart die informatie om de op te leggen aansprakelijkstelling zo juist mogelijk vast te stellen. Het dient geen redelijk doel als de ontvanger deze informatie pas in de bezwaarfase kan opvragen. Het beroep op het ontbreken van die wettelijke bevoegdheid wordt gebruikt als middel om te vertragen en de bezwaarfase te belasten met discussies. Een punt van aandacht zijn ook de verklaringen inzake het betalingsgedrag. Deze verklaringen worden aan het uitzendbureau afgegeven en inleners vragen die verklaringen van het uitzendbureau waar zij mee in zee gaan om het risico van aansprakelijkstelling te beperken. De afgifte van een zogenoemde “schone” verklaring kan vertrouwen opwekken bij de inlener die aan een latere aansprakelijkstelling in de weg kan staan. Voorts valt op dat de flexibilisering van de inzet van arbeid doorzet als trend in branches waar dit tot nu toe niet gebruikelijk was. Gebleken is dat inlening van arbeid nu ook voorkomt in de zorgsector, ict-sector en de kunst- en reclamewereld. Deze sectoren van de economie zijn zich nog niet altijd bewust van de verplichtingen en aansprakelijkheden die dit voor inleners met zich meebrengt. Vrijwel alle regio's maken melding van een grotere vraag naar informatie over de wijze waarop inleners zich kunnen indekken tegen aansprakelijkstelling. Om aan deze behoefte te voldoen is inmiddels voorlichtingsmateriaal ontwikkeld dat specifiek is bestemd voor de uitzendbranche. Van belang is voorts de samenhang tussen de door malafide uitzendbureaus gebruikte valse paspoorten en/of valse sofinummers en niet fiscale normschendingen die daarmee gefaciliteerd worden. Het gaat daarbij om witwassen, het verhullen van arbeidsinkomsten om kortingen op sociale uitkeringen te voorkomen en het onterecht opbouwen van een arbeidsverleden met het oog op een in de toekomst aan te vragen sociale uitkering. Als trend onder malafide uitzendbureaus kan ook worden genoemd dat zij hun activiteiten zo inrichten dat zij richting Belastingdienst zo min mogelijk opvallen. Dit doen zij door het indienen van een (onvolledige) aangifte en het tijdig afdragen van het aangegeven bedrag. Dat de aangiftes onvolledig zijn en slechts een deel van (de lonen van) het personeel in de aangifte wordt verantwoord, blijkt pas bij een controle bij het malafide uitzendbureau.